Κυριακή Β' Λουκά: «Γίνεσθε οἰκτίρμονες» (π. Αθανάσιος Μυτιληναίος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 30 Σεπτεμβρίου, 2022

[Λουκά 6, 31-36]

Απομαγνητοφωνημένη ομιλία που εκφωνήθηκε στην Ιερά Μονή Κομνηνείου Λαρίσης στις 1-10-2000

Η ευαγγελική διδασκαλία του πνευματικού βίου, αγαπητοί μου, είναι **ανύποπτα ανωτέρα από κάθε άλλη ανθρώπινη διδασκαλία**, κυρίως φιλοσοφική διδασκαλία, **που θέλει να διορθώσει τον πνευματικό βίο του ανθρώπου.** Έτσι, ο Χριστός, ο Κύριός μας, **για να μας υπενθυμίσει το «*κατ'εἰκόνα*» και να ανορθώσει το «*καθ' ὁμοίωσιν*»**, μας έδωσε **και την ηθικήν διδασκαλίαν. Διακρίνομε δηλαδή τόσο την δογματικήν διδασκαλίαν, όσο και την ηθικήν διδασκαλίαν.** Γιατί αυτό συνιστά **του σκοπό της ανθρωπίνης υπάρξεως**· η ηθική διδασκαλία. Είναι ο δρόμος. Δεν είναι το τέρμα. **Είναι ο δρόμος που θα μας οδηγήσει εις το να δεχθούμε, ό,τι ο Θεός έχει ετοιμάσει για μας**. Και κυρίως είναι **η θέωσις**.

Έτσι ο Κύριος εισάγει την έννοια της **φιλανθρωπίας**, με την κυριολεκτική, θα λέγαμε, σημασία και μας προτρέπει: ***«Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν καὶ ἀγαθοποιεῖτε καὶ δανείζετε μηδὲν ἀπελπίζοντες, καὶ ἔσται ὁ μισθὸς ὑμῶν πολύς, καὶ ἔσεσθε υἱοὶ ὑψίστου, ὅτι αὐτὸς χρηστός ἐστιν ἐπὶ τοὺς ἀχαρίστους καὶ πονηρούς. Γίνεσθε οὖν οἰκτίρμονες».***

Αυτά ακούσαμε, στη σημερινή ευαγγελική περικοπή, αγαπητοί μου. **Αδιάφορον της ηθικής στάθμης του άλλου, όποιος και να είναι αυτός, οφείλεις συ να του αγαπάς και να τον φροντίζεις με κάθε τρόπο.** Αυτές οι ηθικές θέσεις ήταν **άγνωστες**, αγαπητοί, εις **τον αρχαίον κόσμον, που στο βάθος ήταν άσπλαχνος και σκληρός. Κανένα φιλανθρωπικόν ίδρυμα δεν υπήρχε στην αρχαιότητα.** Αυτό που σήμερα λέμε *Γηροκομείον, Βρεφοκομείον, Νοσοκομείον*... **Δεν υπήρχε τίποτα από όλα αυτά. Όλα αυτά είναι έργα του Χριστιανισμού.** Ρίξτε μια ματιά σε καμία αρχαία πόλη, εννοείται προ Χριστού, είτε ελληνική και λεγομένη «*πολιτισμένη*», είτε βάρβαρη πόλη, δεν θα βρείτε πουθενά

τέτοια ιδρύματα να υπάρχουν. **Η πρόνοια η κοινωνική ήταν ανύπαρκτη, τελείως ανύπαρκτη. Η φιλανθρωπία ήταν άγνωστη.** Και το σπουδαίον είναι ότι αυτός ο πνευματικός βίος, δεν έχει φιλοσοφικήν προέλευσιν ή εξάρτησιν.**Παρ' ότι φιλοτίμως βέβαια προ Χριστού, δικαιολογημένα, μπορούσαν οι φιλόσοφοι να λέγουν ηθικούς κανόνες, για να βελτιώσουν την ποιότητα της ζωής των ανθρώπων.** Όπως λέει κάποιος ξένος ότι ο Σωκράτης δεν κατάφερε να διορθώσει ούτε τους ανθρώπους της γειτονιάς του. **Βέβαια σπουδαία ήταν αυτά τα οποία έλεγαν, αλλά όλα αυτά δεν είχαν γνώμονα τον Θεόν. Ούτε εκ του Θεού εξηρτώντο**. Συνεπώς ήτανε, θα λέγαμε, μία φιλοσοφία ανθρωπιστική, που ξεκινούσε από τον άνθρωπο, και προ Χριστού δικαιολογημένα, γιατί δεν υπήρχε η Αποκάλυψις, και φιλότιμη μάλιστα, **αλλά ξεκινούσε από τον άνθρωπο για να φθάσει εις τον άνθρωπο και με τον τρόπο αυτόν δεν υπήρχε εξάρτηση από τον Θεό, εις τρόπον ώστε οι άνθρωποι να έχουν αυθεντία εις τον τρόπο του βιώματός των.** Γιατί ο Θεός είναι βεβαίως Αυθεντία, έχει το κύρος.

Έτσι ο Κύριος είπε, συμπερασματικά απ' όλα εκείνα τα οποία προηγουμένως ανέφερε, δηλαδή ***«Δανείζετε»,*** λέει, ***«μηδέν ἀπελπίζοντες»***· είναι και στην Παλαιά Διαθήκη αυτό, το «να δανείζετε». «*Ἀπελπίζω*» θα πει: «*ελπίζω από*». Δεν έχει την έννοια του «*απελπίζουμε*» στη σύγχρονη έννοια του όρου, αλλά «*ελπίζω από*». Δηλαδή δεν θα πάρετε τόκον. Δεν θα έχετε ελπίδα ότι θα δώσω μεν αυτά αλλά θα πάρω τον τόκο, θα πάρω περισσότερα από το κεφάλαιον το οποίον εδάνεισα. Και όταν λέμε «*δανείζω*», σημαίνει, προϋποθέτει το ρήμα ότι θα πάρω πίσω το κεφάλαιο. **Βέβαια εκείνος που δανείζει, ας το ξέρομε, να είναι έτοιμος κάποτε να μην του επιστραφεί ούτε το κεφάλαιον**. **Να είμεθα έτοιμοι γι΄αυτό, σας το είπα. Θα δώσομε όμως χρήματα, ό,τι χρειαστεί ο άλλος. Δεν πειράζει αν δεν είναι σε θέση να μας επιστρέψει.** Εξάλλου δεν θα δώσουμε καμία ολόκληρη περιουσία. Ούτε ακόμη- έμεινα σ' αυτό το «*δανείζω*»- ούτε ακόμη θα δανείζουμε εις τρόπον ώστε ο άλλος να κάνει βιομηχανίες, εταιρείες...όχι. Όχι. Ας πάει να βρει απ' όπου θέλει χρήματα, αυτός που θέλει να κάνει περιουσία και να αυξήσει τα αγαθά του. Όχι. **Θα δανείσομε σε εκείνον ο οποίος έχει ανάγκη. Και που δεν μπορεί να πάρει ίσως-ίσως ούτε το ψωμί του**. «***Μηδέν ἀπελπίζοντες».***

Και μάλιστα η Παλαιά Διαθήκη λέγει το εξής: «*Αν σου αφήσει ενέχυρον*», λέει, «*το παλτό του*», δηλαδή το ιμάτιό του, το οποίο ήταν, θα λέγαμε, δίκην παλτού το ιμάτιον, το εξωτερικό αυτό κάλυμμα που είχε ο άνθρωπος, «*πρόσεξε*» –επειδή χρησιμοποιείτο αυτό και σαν κουβέρτα τη νύχτα σε πολλούς ανθρώπους, φτωχούς ανθρώπους, το ιμάτιον, «*πρόσεξε, θα το κρατήσεις ενέχυρο μέχρι το βράδυ. Μετά θα το επιστρέψεις. Γιατί όταν ο άνθρωπος δεν έχει να σκεπαστεί και γογγύσει, αυτό δεν θα είναι εις βάρος σου;*». Είδατε **φιλανθρωπία**; Από τον Θεό πάντοτε.

Ωστόσο, το συμπέρασμα σε όλα αυτά που είπε, να αγαπάμε τους εχθρούς μας, τούτο ή εκείνο, το συμπέρασμα: ***«Γίνεσθε οὖν οἰκτίρμονες, καθὼς καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν***

οἰκτίρμων ἐστί». «Τοῦτο ἐστίν ὃ λέγει, ἐξισοῦται πῶς δυνάμεθα τῷ Θεῷ», λέγει εδώ ο Ιερός Χρυσόστομος, ***«τό ἐλεεῖν καί οἰκτίρειν. Οὐκ εἶπεν, ἐάν νηστεύσητε, ὅμοιοι ἐστέ τῷ Πατρί ὑμῶν, οὐκ εἶπεν ἐάν παρθενεύσητε, οὐδέ εἶπεν ἐάν εὐχησθε, ὅμοιοι ἐστέ τῷ Πατρί ὑμῶν»*** . Αλλά τι; ***«Γίνεσθε οἰκτίρμονες».*** «*Δεν θα ομοιάσεις*», λέει, «*του Θεού, εάν παρθενεύσεις, εάν νηστεύσεις, εάν, τέλος πάντων, αλλάξει η διαγωγή σου απέναντι στον Θεό. Αλλά τι είπε;*», λέει ο Ιερός Χρυσόστομος· «*Αυτό που θα σε κάνει ίσον με τον Πατέρα, εννοείται στην ποιότητα. Τι; Γίνεσθε οικτίρμονες*». **Εάν γίνομε οικτίρμονες προς πάντας, άνευ διακρίσεως**, όπως σας είπα στην αρχή, **τότε εξισούμεθα κατά κάποιον τρόπο με τον Θεόν, γιατί Εκείνος είναι οικτίρμων, προς τους ανθρώπους και μάλιστα προς τους αχαρίστους ακόμη.** Μπορεί να βρέξει ο Θεός και να μην πούμε ένα ευχαριστώ εις τον Θεόν. «*Α*», λέμε, «*α, έβρεξε, α...ωραία, το χωράφι μου, α, καλά*». Άνθρωπε, σήκωσε το κεφάλι σου προς τον ουρανό και πες εις τον Θεόν ένα ευχαριστώ. «Γιατί *λέει ο Θεός*», λέει ο Κύριος, «*ανατέλλει τον ήλιόν Του και βρέχει και για τα χωράφια των πονηρών ανθρώπων και για τα χωράφια των ευχαρίστων ανθρώπων, των ανθρώπων που είναι ευχάριστοι, δηλαδή δεν είναι αχάριστοι*».

Αλλά τι θα πει *οικτίρμων;* **Αυτός που έχει αισθήματα οίκτου ή συμπαθείας ή ελέους ή λύπης προς τον άλλον άνθρωπο,** ξαναλέγω δια τρίτην φοράν, **ανεξάρτητα από κάθε ιδιοτέλεια προς τον άλλον άνθρωπον**. Αυτόν τον συμπαθώ, τον βοηθώ· τον άλλον δεν τον συμπαθώ, δεν τον βοηθώ. **Δηλαδή σε όποια ηθική κατάσταση και ποιότητα μπορεί να βρίσκεται ο άλλος άνθρωπος.** Έτσι, ***«οἰκτίρμων»***, λέει ο Απόστολος Παύλος, ***«σπλάχνα οἰκτιρμῶν»***. Διότι εθεωρείτο ότι εδώ εις **τα σπλάχνα του ανθρώπου, όπου είναι η καρδιά**, όπου είναι τα ευγενή, θα λέγαμε, όργανα, μέσ' τον άνθρωπο,**είναι εκείνα τα οποία, πραγματικά στρέφονται προς τον άλλον άνθρωπο. Κι εκεί φωλιάζει το να είσαι οικτίρμων άνθρωπος.**

Έτσι οικτίρμων είναι ο Θεός **ως ελεήμων, και ως πλήρους ελέους προς τα δημιουργήματά Του**· και που αποτελεί για τους ανθρώπους **ένα αρχέτυπον μιμήσεως**. Διότι αν πούμε αυτός ο άνθρωπος για μένα είναι αρχέτυπον, άνθρωπος είναι. Θα υστερεί. Μπορώ βέβαια να πάρω παραδείγματα κι από ανθρώπους που έχουνε σπλάχνα οικτιρμών. Αλλά κυρίως θα πάρω από τον Θεόν. Γιατί, ξαναλέγω,**οι άνθρωποι είναι άνθρωποι και κάπου μπορούν να υστερούν· ενώ ο Θεός βεβαίως δεν υστερεί**.

Για να εκτιμήσομε και για να συνειδητοποιήσομε τι σημαίνει ότι ο Θεός είναι οικτίρμων, ώστε να Τον μιμηθούμε, κατά την προτροπήν του Κυρίου μας, «*όπως*», λέει, «*ο Πατήρ σας είναι οικτίρμων*», θα αναλύσομε κάποιες θέσεις από τον 102^{ον} Ψαλμόν, που εμφανίζει τον Θεόν **πράγματι οικτίρμονα**. Θα δούμε τον Ψαλμόν αυτόν. Μερικές μόνο θέσεις θα πάρομε.

«Οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος», λέγει ο Ψαλμός, ***«μακρόθυμος καὶ πολυέλεος».*** Ότι **ο Κύριος είναι *ἐλεήμων, οἰκτίρμων*, λυπάται του άνθρωπο που είναι δυστυχής. Και είναι και *μακρόθυμος*. Δηλαδή αναβάλλει την οργή Του**. Γιατί βέβαια μην ξεχνάμε μία θέση βασικοτάτη, βασικοτάτη. Είναι η εξής: **Ο Θεός είναι και αγάπη, αλλά είναι και τιμωρός. Είναι δίκαιος. Έχει αγάπη, αλλά είναι και δίκαιος. Και η μία ιδιότητά Του δεν αναιρεί την άλλη ιδιότητά Του. Αλλά αναβάλλει όμως να τιμωρήσει, για να έρθουν σε συναίσθηση οι άνθρωποι και να μετανοήσουν** . Αυτό θα πει «*μακρόθυμος*». «***Αναβάλλω την τιμωρία*** *εις τον άνθρωπο, μήπως μετανοήσει ο άνθρωπος αυτός».* Και *πολυέλεος.* Δηλαδή έχει μέσα Του σε έναν μεγάλο αριθμό, σε ένα πλήθος και ποιότητα και αριθμό, το έλεός Του, το οποίον δίδει στους ανθρώπους.

Ανάλυσις λοιπόν του «*οἰκτίρμων*» είναι αυτός ο στίχος του 102ου ψαλμού. Και είναι, όπως σας είπα, οι χαρακτηρισμοί, αν αναλύσομε, εννοείται, «*ἐλεήμων*», «*μακρόθυμος*», «*πολυέλεος*». Αυτά είναι επιμέρους αναλυόμενα στοιχεία των οικτιρμών. Και αυτά γράφονται στην Παλαιά Διαθήκη, σημειώσατέ το· **που είναι παιδαγωγός εις Χριστόν η Παλαιά Διαθήκη**. Διότι **η διάστασις του πολυελέου του Θεού είναι η Ενανθρώπησις**. **Το μέγα έλεός Του, το κορυφαίον, είναι η Ενανθρώπησις.** Να πώς το λέγει αυτό και το γράφει ο ευαγγελιστής Ιωάννης: ***«Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον*** *-τόσο*, λέει, *πολύ αγάπησε ο Θεός τον κόσμον-*, ***ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον».*** Όλα τα άλλα, να βρέξει ο Θεός, να βγάλει τον ήλιο Του, να σου δώσει να φας, είναι μικρά και επιμέρους στοιχεία του ότι είναι πολυέλεος. Αλλά το κορυφαίο, ποιο είναι; Ότι **έστειλε τον Υιόν Του να σώσει τον κόσμο**.

Ποίες είναι οι πτυχές των οικτιρμών του Κυρίου; Ακούστε. Συνέχεια: ***«Οὐκ εἰς τέλος ὀργισθήσεται, οὐδὲ εἰς τὸν αἰῶνα μηνιεῖ».*** Τι θα πει αυτό; **Ο Θεός μπορεί να εξοργιστεί μαζί μας. Και να προβεί και σε τιμωρία. Αλλά δεν θα το κρατήσει έως το τέλος αυτό.** Δηλαδή **θα είναι πάντοτε εκείνο που σας είπα προηγουμένως· ότι θα είναι μακρόθυμος. Θα περιμένει. Μήπως επιστρέψει ο αμαρτωλός.** Και **δεν μας συμφέρει, αγαπητοί μου, να υποβάλομε την μακροθυμίαν του Θεού, ας το πούμε, ας το πούμε, πώς να το πούμε, σε πειρασμό**. Να εξαντλήσομε, δηλαδή, τη μακροθυμία του Θεού. Να το προσέξομε. Μη λέμε «*Α, ο Θεός είναι αγαθός κι εγώ μπορώ να αμαρτάνω και να αναβάλω διαρκώς τη διόρθωσή μου*». Όχι.

«***Οὐδὲ εἰς τὸν αἰῶνα μηνιεῖ».*** Τι θα πει αυτό; Θα πει **ότι δεν θα μείνει με *μῆνιν,* δηλαδή με οργή ως το τέλος.** Όχι. Είναι φιλάνθρωπος ο Κύριος. Και θα μας λυπηθεί. Έτσι **αναβάλλει διαρκώς**, θα λέγαμε, **την οργή Του**. Κι όπως λέγει ο Μέγας Αθανάσιος ότι **έστειλε τον μονογενή Υιόν Του δια να αθετήσει την φθοράν**. Όταν ο Χριστός λέει «*Δεν ήρθα να κρίνω τον κόσμον, αλλά ίνα σώσω τον*

κόσμον», κι όμως ο Ίδιος είπε ότι «*θα έρθω να κρίνω τον κόσμον*». Πότε; **Εις το τέλος**. Εις το τέλος. Ας το προσέξομε αυτό. Μακροθυμεί, είπαμε ο Κύριος. *Ούτε εις τον αιώνα·* **ούτε στον παρόντα, εννοείται, αιώνα. Ο παρών· γιατί εδώ είναι το προσκήνιον κάθε δοκιμασίας μας.** *Μηνιεῖ.* Θα μείνει με *μῆνιν*, με οργήν εναντίον μας. Αλλά μας συγχωρεί. Τούτο μόνο να θυμηθούμε, αγαπητοί. Ό,τι να έχομε διαπράξει, όταν προσέλθομε εις τον πνευματικόν και ζητήσομε συγχώρεση από τον Θεό, διά του πνευματικού, δεν συγχωρεί ο Θεός; **Αρκεί να έχομε πράγματι μετάνοια. Αρκεί να μην κρυβόμαστε, να μην ψευδόμεθα.** Θα μου πείτε «*Είναι δυνατόν στην εξομολόγηση να ψευδόμεθα;*». Πολλές φορές, για να δημιουργήσουμε μίαν καλήν εντύπωσιν εις τον πνευματικόν, μπορούμε κι αυτό να το μετέλθουμε. «*Αλλά άνθρωποι, άνθρωποι*», θα λέγαμε, «*ο πνευματικός είναι άνθρωπος. Μπορεί να ξέρει το εσωτερικό σου; Το βλέπει μόνον ο Θεός. Κι αν έχεις ειλικρίνειαν, ποτέ δεν θα φθάσεις να θέλεις να δικαιολογείσαι ή να ψεύδεσαι και εις αυτήν την Εξομολόγησιν. Αλίμονό σου. Καλύτερα να μην εξομολογηθείς, παρά να θέλεις να ψευσθείς εις τον Θεόν*». ***«Θεός»,*** λέγει η Αγία Γραφή, ***«ού μυκτηρίζεται».*** Μυκτηρίζω θα πει *εμπαίζω*. Ήταν ένας τρόπος κοροϊδίας των αρχαίων Εβραίων να πιάνουν τα ρουθούνια τους. Τα δικά μας τα παιδιά βγάζουν τη γλώσσα τους. Και κοροϊδεύουν. Εδώ να πιάνεις τα ρουθούνια σου και να μιλάς, να μονολογείς και ακόμη να κάνεις φσου, φσου, απ' τη μύτη σου. Αυτό θα πει μυκτηρίζω. «*Ο Θεός*», λέγει, «*δεν μυκτηρίζεται, δεν εμπαίζεται ο Θεός*». Έχεις πολύ λανθασμένη, αδελφέ μου, αντίληψη περί του Θεού.

Και συνεχίζει ο Ψαλμός: ***« Οὐ κατὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν ἐποίησεν ἡμῖν, οὐδὲ κατὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν, ὅτι κατὰ τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τῆς γῆς ἐκραταίωσε Κύριος τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς φοβουμένους αὐτόν· καθόσον ἀπέχουσιν ἀνατολαὶ ἀπὸ δυσμῶν, ἐ μάκρυνεν ἀφ᾽ ἡμῶν τὰς ἀνομίας ἡμῶν».***

Παίρνει δύο μέτρα, δύο αποστάσεις. *Ο Θεός*, λέει, *είναι τόσο οικτίρμων, μας συγχωρεί, όσο απέχει η ανατολή από τη δύση*. Μία εικόνα. Δεύτερη εικόνα: *Όσο απέχει η γη από τον ουρανό.* Είναι εκείνο το χαριτωμένο που λέμε σε ένα μικρό παιδάκι: «*Με αγαπάς;* (πολύ μικρό παιδάκι). *Με αγαπάς;*». «*Σε αγαπώ*». «*Πόσο;*». Και ανοίγει τα χέρια του και λέει: «*Τόσο σε αγαπάω*». Ε, **αυτό το «*τόσο*» εις τον Θεόν είναι η ανατολή με την δύση, η γη με τον ουρανόν.**

Έτσι ο Κύριος, δεν μετρά τα ελέη Του με το βάρος των αμαρτιών μας. Εννοείται, εάν μετανοήσουμε. Βέβαια να σας πω εδώ τι έκανε ο αρχαίος κόσμος για να εξιλεωθεί έναντι, αν το θέλετε, ψευδών θεών; Έκανε θυσίες. Έκανε ακόμη και ανθρωποθυσίες. Ναι, ναι. Θυμηθείτε την Ιφιγένεια. Για να πάει καλός καιρός, να ταξιδέψουν εις την Τροία κ.λπ. Ακόμη, έκανε εκατόμβες. Τι ήταν η *εκατόμβη*; Άνοιγαν ένα μεγάλο τετράγωνο λάκκο, έβαζαν επάνω δοκάρια κι επάνω εκεί στα δοκάρια έσφαζαν εκατό βόδια! Εκατό βόδια; Ολόκληρη περιουσία. Κι εκείνος που

ήθελε να εξιλεωθεί ήταν κάτω από τα δοκάρια και το αίμα των βοών, των βοδιών έπεφτε επάνω στην κεφαλή του. Ακούτε; Λέει ο Απόστολος Παύλος: «*Ούτε το αίμα τράγων και βοών κ.λπ. ωφελεί τίποτα*». **Ήταν τύπος της θυσίας του Χριστού. Πολύ απλά, έχυσε ο Κύριος το αίμα Του. Μετενόησες; Εξομολογήθηκες; Θα πας να κοινωνήσεις. Τι ωραίο!** Ούτε εκατόμβες, ούτε ανθρωποθυσίες, ούτε απολύτως τίποτε.

Σημειώσατε, **όποτε εξέκλιναν σε ειδωλολατρία οι Εβραίοι, θυσίαζαν ακόμη και τα παιδιά τους!** Ακούσατε; Τα παιδιά τους. Τι ήταν, παρακαλώ, ο Βάαλ; Ήταν ένα τενεκεδένιο άγαλμα, τενεκεδένιο, σιδηρούν, και είχε σαν καμινάδα ήτανε κι έβγαινε ο καπνός από πάνω, από κάτω η φωτιά, είχε τις αγκάλες του ανοιχτές ο Βάαλ, κι εκεί έριχναν τα μικρά παιδιά τους, τα οποία όταν έβλεπαν τι γίνεται, το ένα παιδί με το άλλο, ξέρετε, συνεννοείται, επικοινωνεί, τσίριζαν, κυριολεκτικά τσίριζαν τα παιδιά... Και ρίχναν τα μικρά παιδιά στην αγκαλιά του αγάλματος του σιδερένιου, του πυρακτωμένου, για να καούν. **Σου ζητάει ο Θεός τέτοια πράγματα; Ο ίδιος ο Θεός δεν είναι Εκείνος ο Οποίος εστηλίτευσε αυτήν την κατάσταση; Τι; Θα μετανοήσεις και θα αλλάξει η ζωή σου. Αυτό είναι όλο.**

Ακόμα, λέγει ο Ιερός Χρυσόστομος, λέει το εξής: «***Εάν οι αμαρτίες σου είναι πολλές***- έρχονται πολλοί και λένε: *"Έχω πάρα πολλές αμαρτίες''*- ***ξέρεις πώς μοιάζει το έλεος του Θεού; Με έναν ωκεανόν. Ξέρεις πώς μοιάζουν οι αμαρτίες σου; Μοιάζουν με μερικές σπίθες φωτιάς.*** *Τι λες, αν πέσουν οι σπίθες μέσα στον ωκεανό, δεν θα σβήσει αυτή η φωτιά;».* Και λέει ο Ιερός Χρυσόστομος: «*Τι λέγω, ωκεανός; Ο ωκεανός έχει όρια*». Πάρτε από την Ευρώπη, φερ' ειπείν, τον Ατλαντικό ωκεανό. Πού τερματίζει; Τερματίζει στις Ηνωμένες Πολιτείες. «*Ο ωκεανός*», λέει, «*έχει όρια.* ***Το έλεος του Θεού δεν έχει όρια***». Αυτά μας λέγει ο Ιερός Χρυσόστομος, αγαπητοί. Έτσι, θα πρέπει να προσέξομε πολύ.

Λέει ακόμα ένα σημείο: ***«Τὸν λυτρούμενον ἐκ φθορᾶς τὴν ζωήν σου».*** Ναι. **Από τη φθοράν του σώματος και την φθοράν της ψυχής**. Όπως είναι τα δυστυχήματα. Όπως είναι οι συντυχούσες αμαρτίες. **Όπως είναι, όπως είναι η εμπερίστατος αμαρτία· η οποία πραγματικά φθείρει, λιώνει τον άνθρωπο και στην ψυχή και στο σώμα**. ***«Τὸν στεφανοῦντά σε»,*** λέει άλλο σημείο, ***«ἐν ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς».*** Είναι **ο στέφανος της Βασιλείας του Θεού. Αφού προηγουμένως εδώ στη Γη στεφανώθηκες με την προαίρεσή σου την αγαθή.** Και θα 'ρθει η ώρα που ο Θεός θα σου δώσει τη Βασιλεία Του. Και τι μπορεί να συγκριθεί με τη Βασιλεία του Θεού;

Τέλος, αν υπάρχει τέλος, ***«τὸν ἐμπιπλῶντα ἐν ἀγαθοῖς τὴν ἐπιθυμίαν σου».*** «*Αυτός*», λέει, «*ο Οποίος χορηγεί, χορταίνει, γεμίζει με αγαθά εκείνο που επιθυμείς*». Και ***«ἀνακαινισθήσεται ὡς ἀετοῦ ἡ νεότης σου»***. Αυτό που το λέει

τόσο ωραία ο Δαβίδ. *«Θα γίνεις καινούριος σαν τον αετό». «Ο αετός»*, λέγει, *«ανακαινίζεται, ανανεώνεται ο αετός, έτσι η νεότητά σου θα ανακαινισθεί, θα γίνει καινούρια και καινούρια»*. Και μάλιστα, επιτραπείτω μοι να σας πω και τούτο, γιατί μερικοί, όταν είναι νέοι άνθρωποι, νομίζουν ότι θα κερδίσουνε τον κόσμον αυτόν, αν τον απολαύσουν. «*Τώρα*», λέει, «*που είμαι νέος. Άμα γεράσω, πάει πια».* Ξέρετε τι λέει ο Δαβίδ πάνω σ' αυτό; Λέει: ***«Τόν εὐφραίνοντά μου τήν νεότητα». «Αυτός που ευφραίνει τη νεότητά μου».*** Παλικάρι μου, κοπέλα μου, μην πας σ' αυτά τα **βαλτονέρια** για να βρεις την ευχαρίστηση και τη χαρά. **Εκείνος που ευφραίνει τη νεότητά σου, είσαι έφηβος, είσαι νέος, είναι μόνον ο Θεός**. **Τίποτε άλλο. Μόνον ο Θεός. Όλα τ' άλλα είναι πραγματικά μία απάτη.**

Αγαπητοί, «***οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος***». **Γι΄αυτό θέλει τα γνήσια παιδιά Του να είναι κι αυτοί οικτίρμονες στους συνανθρώπους των. Ν' αγαπούν τους συνανθρώπους των, όπως και να είναι**. Ο Κύριος μάς είπε: **«*Ἔσεσθε οὖν ὑμεῖς τέλειοι, ὥσπερ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τέλειός ἐστιν».*** Και **αυτή η τελειότης βεβαίως είναι στα μέτρα του ανθρώπου, όσο τούτο είναι δυνατόν.** Άλλο είναι η τελειότητα του Θεού και άλλο η τελειότητα του ανθρώπου**. Οφείλει όμως, οφείλει να αντιγράφει τον Θεόν ως Πατέρα Του, να είναι τέλειος και οικτίρμων**. Τι είναι λοιπόν τελειότης, που μας καλεί ο Κύριος να επιτύχομε; Τι είναι η τελειότης; **Να γίνομε οικτίρμονες. Είναι η αγάπη που θα έχει κάνει καινούρια, ολόκληρη τη ζωή μας.** Αμήν.

<u>ΠΗΓΕΣ</u>:

- Απομαγνητοφώνηση ομιλίας δια χειρός του αξιοτίμου κ. Αθανασίου Κ.
- http://www.arnion.gr/mp3/omilies/p_athanasios/omiliai_kyriakvn/omiliai_kyriakvn_851.mp3

(Μεταφορά της απομαγνητοφωνημένης ομιλίας σε ηλεκτρονικό κείμενο και επιμέλεια: Ελένη Λιναρδάκη, φιλόλογος)